

Und das vom Himmel war der Einfluß kluger Sinnen/
 Wobon gemeine Art sich nicht berühmen kan.
 Nun ist sein Lauff zu End' und wie geschwinde Flüsse/
 Wie kräftiges Gestirn' in kurzer Zeit verbracht/
 Doch lebt der Nahmens Ruhm ins Grabes Finsternisse
 Und glänzt bey klugem Volk wie Sterne in der Nacht.
 Der Seelen Redlichkeit / die Fähigkeit im Rathe
 Und daß der Eigennutz ihm nimmer abgewan/
 Worinn' Er Cato dort / hie Aristiden nahte/
 Sind Sachen/ die an Ihm man nicht genug rühmen kan/
 Noch weder auf Papier und Pergament kan pregen:
 Ihr Denckmal muß vom Stal und weissen Marmel seyn/
 Umb das verdiente Lob der Nachwelt vorzulegen/
 Im Fall Verdiensten man noch setzt den Ehren-Stein;
 Verdiensten / wo man stets bis an die Todten Bahre
 Dem König treu zu seyn zum Mittel-Punct gehat/
 Und nichts gewolt/ gethan/ was nicht zum Nutzen ware
 Vor sein geheiligt Recht und Vorthail vor den Stat.
 Zwey Dinge haben Dir/ o GUSTAV, nie gefehlet
 Und die sind jeden auch wohl billig wunderns werth:
 Daß klug und redlich seyn sich stets mit dir vermählet
 Und keinen andern Zweck in allem Thun begehrt.
 Gab schon auch Ampt und Stand dir oftmals harte Püffe/
 Du warest Klippen gleich wo Fluth und Welle bricht:
 Schon die Gesundheit auch dabey mit Schaden lieffe/
 So gabstu wenig drum und achtest solches nicht.
 Ein grosses Herze ist des Unmuths starcker Magen/
 Der vor gesunde Kost braucht Eisen wie ein Strauß;
 Und Klugheit weiß auch Giffte gar leichte zu vertragen
 Als Mithridat Napel und Kröten-Blut trincket aus.
 Der gleichen und noch mehr viel ungemeyne Gaben/
 Die einem jeglichen nicht stehen zu Gebot/
 Sind mit GUSTAV ADOLPH zu unsrem Leid begraben
 Und wer die Tugend liebt beklaget seinen Todt.
 Man scharret ja seinen Leib gleich ausgepreste Schalen
 In den gemeinen Sand wie irrdisch Wesen ein:

Doch wird mehr als sein Gold sein gut Gedächtnis pralen/
 Wo Adelthum/ Verstand und Wiß zusammen seyn.
 Derselbe kan veranügt aus diesen Leben gehen/
 (Schon er dasselbe kaum biß auf den Mittag bringt)
 Auf dessen Sarg das Laub der Ruhm-Cypressen stehen/
 Vor dem der unbekant umb Mitternacht entstinct.
 Wer in der Lebens-See den Pharos nicht ersiehet/
 Der ist vom wilden Staim/fährt ohn Compas im Sturm.
 Der Hafen ist ein Land wo kein Gedächtnis blühet/
 Da man nur Erde find/ Gerippe/ Standt und Wurm.
 Drum ist GUSTAF ADOLPH der Grafe nicht verlohren/
 Ob er uns gleich zu früh von unser Seite fällt:
 Die Glori macht Ihn erst im Sterben hochgebohren/
 Das mehr ist / als was sonst man nennet in der Welt.
 Die Sonne will es uns auch GUSTAV selber lernen:
 Tritt die des Abends ab? Verstäubt ein Körper hier?
 Es steigen beyde doch stets wieder zu den Sternen/
 Sonn' und GUSTAVUS Geist / und zeigen
 Glanz und Zier.

So fern Gerechtigkeit den blassen Todt köndt schrecken/
 Und Sterblichkeit nicht kam in der Astræen Sahl/
 So dürfft Graf Gustafs Leib kein Leichenstein bedecken/
 Noch DE LA GARDIEN Nahm vermehren die Todten-
 Zahl.

Die Tugend war Sein Stern/ Gottseligkeit Sein Leben/
 Es müssen Freund und Feind vom JHM das zeugen ein/
 Daß ER in allem Thun der Tugend war ergeben:
 Ach schade! daß der Herr hat sollen sterblich seyn.
 Allein/ ER war ein Mensch der Sterblichkeit verbunden/
 Das zeuget uns der Tod/ der JHM zu Grabe ruffe/
 Es ist der alte Bund von uns noch nie verschwunden/
 Daß sterben muß der Mensch und steigen in die Gruffe.
 Hier wird kein Stand geacht/ der Hirtenstab und Cronen/
 Sie brechen beyde gleich; Es stirbet böß und gut:
 Der Schrecken-könig wil von allen keinen schonen:
 Hier hilfft kein Adel nicht/ kein Wiß noch hoher Muth.

Ein Josua im Feld / ein Jehu bey dem Altare/
 Ein David auff dem Thron / ein Boas in der Stadt/
 Der Reich' und arme Mann / sie liegen auff der Bahre;
 Nichts ist davon befreyt / was Geist und Leben hat!
 Drum liegt in diesem Sarg ein grosses Herz begraben/
 Der Schweden hohe Zier / ein übergrosser Witt/
 Dieweil die Weissen auch hier keinen Vorzug haben/
 So lieget hier entseelt der Weisheit Eder Sitz.
 Doch muß was sterblich war nur in dem Grabe wohnen/
 Was überirdisch war / das trat den Himmel an/
 Und wird an statt Zahlars geziert mit Stern und Cronen;
 Sein Ruhm bedeckt kein Sand / weil der nicht sterben kan.
 Es wird diß Grabmahl mit der Thränen-Fluth besuchet/
 Der Tugend Preis und Macht vermehret Seinen Ruhm/
 Weil seltne Lieb' und Treu' den Leib zum Grabe leuchtet;
 So ist im Himmel jetzt der Seelen Eigenthum.
 Und steht also der Schlaf; Das Ende krönt das Leben:
 Der PHOENIX ist zwar todt / aus dessen Aschen kan
 Man keinen Neuen mehr zum Trost uns wieder geben/
 Doch stadt der Kinder lebt Sein Nahm bey jederman.

Sekte dieses aus gehorsamster Pflicht

M. Lagerström.

Plage = Rim /

Öfwer

Den hinderfame Kropsens wicht/
 Som holler Andan undertryckt.

Till den Högwälborne sörjande Grefswinnan.

MAn tror / Högborne Fru / at Edert stränga öde /
 Med oförtruten Hand framhårdigt sig bemödt
 At kasta kull i grund / Ehr Wälständz under-
 stöde /

Doç sör jag wäl at det Ehr härtills bara hött.
 Hur' hård och egen-sint hur' twär och blind Ehr Lycka/
 Den sällan länge trüfs / hwar Dygden satt sig ned/
 Ehur' hon nånfin arg / sig mot Ehr kunnat sticka/
 Så twär hon denne gång doç först medh alstwar tved.

Sant

Sant är/ of anstår ey/ den Högstas Domar jästwa/
 En sligt Färmätenhet den kommer of till Last/
 Doch wid sin Matas Död sin Wälmacht öfwerlestwa/
 Blijr en odräglig tyngd/ det tror jag fullt och fast:
 Och hwad så mycket mehr/ I seen Ehr Högghet luto/
 O Högst-bedröfde Fru! medh De La GARDIES Stam/
 Ehr lämna ingen Green/ den framgent kunde niuta/
 En märklig Förmån af det widt berömda Nam.
 Hwad råd i denna Saak? här wil en Lärar båta/
 Och wid Ehr Härkomst står ett blodigt Sinne slätt/
 So lär och Döden ey fördenstul underlåta
 Ut föra atwog Skiöld/ moot Ewas effter. Att.
 En ädelmodig Siäl den motgångs Bölior möta/
 Bör wara lika stäld/ som willa Hastwet syns/
 Ut sijn det bistert ut/ och Wäg på Wägor stöta/
 Wid sielstwa Diupet det dock lungt och stilla fins.

Gräf. Skriff.

Det är så sällsamt ey när några af de gamla/
 Som medh ett blind Förmuist om sanna Ljusets famla/
 Det är så sällsamt ey/ om någon Hedning tykt/
 Ut Gud på sällsamt sätt en Menstia samman bygt.
 In der den quicka Eld/ för alla Stiernors Skara/
 Det skära Lufftens blå/ och silstwer Wattnet klara/
 För Fisk och Fogel/ och för andra Skap/el fleer/
 Ett uphofs ämbne blef/ så giordes twij af Leer.
 Ut af den sämste Stoff/ det gröfste Elemente/
 Den tunga tiokka Jord twär Krop för ämbne tiente/
 Så at den Gudoms Strål som i twär Siäl är sänkt/
 Blef medelst Kroppen in om plumpa Wäggar stängd/
 Sälunda dömda de; men of bör mehra tweta/
 An medh naturligt Ljus Naturen genom leta;
 Sant är twär Krop är Jord/ of gafs en ringa lott/
 Men till ett Fångas Huus twär Leer rätt lagom gått:
 Jag kunde ord och sätt/ som till mitt upfåth tienat/
 Så wäll af Davids Mun som flera Helgon låna/

Stwar

Hwar uplyst Hedning sielf mig här i bißfal gaf/
 Ut Siälen i wår Kropp är som en fånglat Slaf.
 Dock må wij andras Hielp och iak-ord en behöfwa/
 I Saker dem wij sielf så stundeligen pröfwa/
 Wår sielf-förfarenheet den wij-är of (ty wår)
 Hur Kroppen uti alt / är Andan till beswär.
 Låt en som icke waan / medh annors Kalf at plöjja/
 Wenn den sig sielfwer Bahn till Stiernorna will röjja/
 Låt någon biuda till at tänka på en dicht/
 Af Död medh efftertryk / i saker utaf wicht:
 Så framt han enkom will at Ewigheten söfsta/
 Och Wingarna medh flit op öfwer andra lyfsta/
 Han lär wäl warse bli / hwad Jordens tyngd förmår/
 För mig ; jag talar frit / jag fan det än i går :
 Ty sedan Lyckans haat och mongen wedermöda ;
 Gref GÖSTA hade bracht i Sällskap medh de Döda/
 Sen De La GARDIES Huus (dock effter Guds behag)
 Till flera Hiertans Sorg här fick det sidsta slag.
 Ut sedan jag har tänkt / en Klage-dicht at börja
 Den Döda till beröm / ell' deras Tröst som förja
 Jag sökte widt och bredt / at få ihop en Skriff/
 Som wärdig war at stå / på sådan Herres Griff.
 Hans Härkomst ; en ibland de främste här i Rike ;
 Hans Abner ; hwilka knapt i Stewerge haft sin lyke/
 Den tid de Ryßens Macht i tränga buchter dref/
 Och medh den Swänkska Häär / dem Reator förestref:
 Hwad mehr / hans egen Dyad / hans Förmån bland de Lärde
 Hwar af hans Stånd och Börd / än fick et större wärde/
 Hans Hiertans Redlighheet / den nogsamnt wüste ut/
 At han war Kungen troo / och jämtwäl lär hos Gud/
 Ut detta tänkte jag / fullkomligt at beskriwa/
 Och hans förtiente Lof till högsta måhlet drifwa/
 Jag söftade så høat / till des jag äntlig säg/
 Ut mig min Jordeklimp för när i wägen låg.
 Wäl an då tänkte jag man har forlengst erfarit / (rit/
 Hwem som Gref GÖSTA sielf / hwem hans Förfäder wa-

Jag will medh några Ord beklaga wid hans Graf/
 Hur trängt wår Anda boor/ för ån wij lida af/
 Jag wet han har försökt/ och tusenfalt beklagat/
 Hur Andans drifft och krafft af Köttet blir förswagat/
 Hur sällan dese två/ de stamma öfwer een/
 Den ena quick som Eld/ den andra tung som Steen.
 Jag säger då medh skäl/ at denne Jorde Hydda/
 Är oss en Plågestad/ där Siälarne bli brydda/
 Ett ledsamt Fånge-Huus/ der Andan mehr ey rår/
 An det hwar till han låf af Fånge-Wachten får/
 Wår Tanke fringar sig/ när honom synes lågligt/
 Förståndet fattar seen/ hwad sinnen finna drågligt/
 I summa/ hwad oss håndt/ ell' hwad oss förestår/
 Så sij wij at hans Macht/ wår Willia öfwergår.
 An mehr: när Kroppen tröt/ sig lagar till at softwa/
 Fast Siälen waken blir/ hon ligger som i doftwa/
 Om i slift Phantaste hon wårkar ondt ell' godt/
 Hon winner ingen Löhn/ hon lider ey för brott.
 O högste Ufshellheet! hur åre wij förstålde/
 Wår Kropp är Mästare/ och brukar öfwertwålde/
 Wår Siäl/ wår Himmels-deel den ligger undertrykt/
 Och det wår Liffstijd ush in till wår Andalycht:
 Wenn likwål der wår Siäl i Kroppen sitter fånaen/
 För hwad skull bästwar då/ och fruchtar sig så mången/
 At skillas här ifrån/ hur kan jag nånsin troo/
 At någon faller swårt/ till slottia sådant boe.
 Hur kan wår dyra Siäl den en gång årnat worden/
 I Solens aranskap boe förlusta sig på Jorden?
 Hur kan hon då medh skäl här winna Kroppen får!
 En Jordist Kropp; den hennes Höghet alt för när/
 En Kropp den tusenfalt Olyckor under kastat/
 Medh Plågor ombetwårfd/ medh Krämppor öfwerlastat/
 Hwars bästa Närings-safft i löndom honom tår/
 Och Döden hwad som wårst i egna Saggor bår.
 Wenn detta oansedt/ ehwad för stora hinder/
 Os Kroppen skyndar till/ han åstas ey des minder/

Så *Aristoteles* synes deraf taga skåål/
 Ut mena Siälén måår en uthan Kroppen twål/
 Ty; effter Kropp och Siäl/ ett helt tillsammans göra/
 Så kund' de söndrade / och skilde ingendera/
 Fullkomligen bestå / är Kroppen Siälens deel/
 Så är på *Menniskian* / där denne fattas / feel.
 Vår *Christeliga Troo* / stadfäster och det samma/
 Som lär at Siälén skall på nytt sin Kropp anamma/
 På *Herrans Dome-Dag* / och att då aldrastörst/
 Vår Frögd fullkomnat blir / wår Härlighet som störst/
 Då jämwäl denne Kropp som wåj här nedersänka/
 Lär frö för Synd och Död / widt öfwer Solen blänka/
 Och hans högst sälle Siäl / som jag för wisso tror/
 I *Jesus* Rike rätt fullkomlig wara stor.

S. BRENER.

Här ser man *Dygden* stelf med sorligt Ach framtråda/
 Och wid *Gref GUSTAFS* Graf en ängslig
 åthbörd te/
 Här ser man *Themis* sig i *Sorge-Dräckten* klåda/
Thalias Frögd förwänd i ett beklagligt We/
Apollos Glädie-Klang i *Sorge-Toner* luumma/
 Och hela *Helicon* i ångslan brista uth/
 Man ser medh Ach och Wee de *Nie* *Systrar* stumma/
 Som sorgligt wissa sig för ödets stränga Slut.
 Här seer man *Dygd* och *Wett* rätt jemlikt sig beklaga/
 Ut deras edla Skatt har lidit Neen och Twång/
 De ta sig ånsligt an / det Himlen har behaga/
 Ut deras Klarhets *Ljus* har fått sin Nedergång.
 Beklagliat ödets Slut / som bleka Rosor spröder/
 Där *Ahrans* hwiita Hand har ymnog Lager strödt/
 Hwar wid ett moget *Wett* medh *Wahntwett* lika lüder/
 Och *Dygdlös* jämt medh den / som sig om *Dygd* bemödt.
 Man säg ett *Dygde-Ljus* på *Nordens* Trakt uprinna/
 När *De La GARDIES* *Wett* först säg sin *Gödsledag*

Vid hwilkets första Blick i Barndoms spåda Linna/
 Rättwissans noga Wal strax fant ett godt Behag.
 I Himlens skåra Bad / Förbundens Watten rena
 Blef Han strax twagen reen så snart han Ljuset såg/
 Ut han medh Himlen fick sin spåda Siäl förena/
 Och blef en Man för Gud/ fast han i Waggen låg.
 De täcka Barndoms Åhr de twiste mogna Seder/
 Behagligheten sielf medh honom warte opp/
 Man fant stenbarlig i des swaga Ungdoms Leder
 Till Dygd och stora Ting ett omot-särligt Hopp.
 Som Solens Oppgång mån de liusa Strålar sticka/
 Och ner wid Jordens Kant blir af des Klarhet rögd/
 Så såg man Wettets Ljus uti hans Ungdom sticka/
 Han gick medh spåder Fot på Pindi branta Högd/
 Där fick han ymnig Fruct af Wisdoms klara Floder
 Och uti Klokhet fant des angenämste Lust/
 Där Dygd hans Sälskap war och Wett hans Foster Moder/
 Der han bespissat blef medh Lärdoms söta Must.
 I bland de Lärdes Hoop want han ett Trästligt Wårde/
 Så at hans Ungdoms Wårh galt mer än andras Höst/
 Att han snart öfwer gick de Lärde / som där lärde/
 Och drog des Wisdoms Miölk af Wisshets egit Bröst.
 Men såsom Solen i des Oppgång intet hwilar/
 Menngår medh präcktigt Ståt på Himlens liusa Tract/
 Der hennes klara Prækt rått up på Högden tilar/
 Och twida sprider ut des skåra Strålars Makt;
 Så gick Gref GUSTAF och från Pindi gröna Lunder
 Till Heders högsta Grad/ till Åhrans klara Högd/
 Der man fick nöjsamt se medh Wyrdnat och medh Under
 Des högt uplyste Dygd til stora Saker bögd.
 Medh trogna Råd gick han wår stora Kung til handa/
 Som nådigt af des Död en sorglig Kiänsel fann/
 Förty des Adla Blod medh Purpur war beblanda/
 Hwar i ett Hielte Mod i hwar Blods Dråppa rann.
 Rättwissans dyra Skatt fick han uti sin giömma/
 Ett kosteligt Elenod uti sitt trogna Skiot/

Ach stort! Han styrde wäl bå Sig och Dem som dömma/
 Allt hwar och en sin Rätt i hans Rättwijsa nöd.
 I swära Mähl har han dock lättlig kunnat rönja/
 Hwar ut Rättwijsans Wahl sitt Bifall hade wänt/
 Hans Wett gaf Mörkret Ljus/ at hwar Man kunde skönja/
 Slätt utan andra Prof/ det han war *President*.
 Och som hans höga Wärf der i bestod/ at slätta
 Hwad wrängt och ojämt war/ sampt Rätten dela ut/
 Ty monde han så rätt sitt Embete förrätta/
 Så at Rättwijsan sielf war nögd medh alt hans Slut.
 Hwad Spjor af hög Wikt han elljest fick om Händer/
 Som honom lades å uthaf wår milda Kung/
 Ehwad för Tyngd han bar uppå des Klofhets Länder/
 War ingen Bårda dock des Krafter alt för tung.
 De Läckhets Gostwor som desutan träflig skattas/
 Hwar medh ett Udelt Mod sig artigt slicka weet/
 Har han tillföllest egt/ at intet annat fattas
 Till all Sullkomlighet/ än blätt Odödlighet.
 Men som des dyra Namn des höga Siäl och Sinne
 Här lefwer utan Död/ sielf Ustound till Förtret/
 Så blir Gref **OLUF** ju Odödlig i wårt Minne/
 Här fattas ingen ting till all Sullkomlighet.
 Nu har han nådt sitt Mål/ nu har han Prisen wunnit/
 Nu har han fått den Frögd/ som ingen täncka weet/
 Nu har han Ewig Ljus i Himlens Klarhet sunnit/
 Ty mitt i Döden fant han sin Odödlighet.
 Så får han Ewig Säll den klara Cronan båra/
 Som af Guds egen Hand hans Hufwud blef bestård/
 Hos Herlighetens Gud har han en ewig Åbra/
 Den höga Himlen har hwad Wården ey war wård.

G. LYBECKER.

Widwer Mannakem/ ett Sorge-Moln sig sträcker/
 Det Athlands ywerbor bekymmersamma giör;
 Et! Nordens Herlighet en Sorge-Natt betäcker;
 Ach bleka tree/ I som wår Glädie så förstör/
 ¶

När

När han war upi becynt! bedröfweliga Thoner
 Förställa offta wår Music och Frögde- Sång/
 Hwar om ett Wittne bår de Kunglig Spår och Throner,
 I det att jämwäl de måst gå den sista gång.
 Så hafwa Cronors hildg sin Dö- och Döde- timma
 I Tiden/ den som alt/ hwad år/ och blir/ förtår ;
 Af hwarje Ting/ som här i Knektets Buller stümma/
 Är intet/ hwilket ey sin Död i Luffwet bår.
 Wenn ey jag ärnar om Förgångligt et nu tala/
 Jag som skåar på den medh Cyprefs b: wurne Bahu/
 Doch Fru Grefswinna/ will jag giärna Eyr hugswala/
 Om skidnt det gidra bord en Mantuaner Swahn/
 Wår stora Daphnis är isån wår Nord sö: swunnen/
 Wår Athlas borta år/ som har den lärde Wårld
 Så stytigt underslode/ knapt blir och Lufe sunnen :
 En oförgånglig Cron är honom nu bestiärd.
 Wandt af/ O Frögde Sång! holt upp O Glädie- stümma!
 Tråd fram Melpomene medh dina Lute slag/
 Alt är bedröfligt/ och sielf Frögden will sig grämma/
 Näst at det war en mördt/ en muh'n och byster Dag/
 På den Heroist en KARL/ sin Daon sammanlade/
 Gref GUSTAF ADOLPH medh det Namn DE LA GARDIE,
 Hwar s lilla Wårld/ här sielf Fullkomligheten hade
 Af alt hwad Jorden här/ och Solen monde si.
 Ach! Dygden sielfwer och fast bleka Händer wrüder/
 De Nito Systrars Chor/ medh deras Præsidet,
 Mehr än som nonstn förr/ nu förjer/ suckar/ qwüder
 Utöfwer detta Fall/ som är kedröflin händt.
 Kom Ewea Land ihog/ den som din Nyttä sökte/
 At han nu fallen år/ och ligger uppå Väär/
 Den som i all sin Tid/ ditt Gagn och Bästa öfte/
 At han ey är meer ; ty säll billigt Täär på Täär.
 I det hans Lefnads Lius sin Kung och Land betiänte/
 Förtärde det sig sielft. O meer än sälla Pant!
 Den Himlen på så kort en Tid at Jorden länte :
 Fast Jorden wille haa/ dock luffwäl Himlen wandt.
 Din oförtrutne Flit och Tienst/ O dyra Hiälte!
 Nu satnar Nordens Sol/ Kung CARL, af Himlen of
 Bestiärd/ och klagar at så snart dig Döden sälie ;
 Doch fast det nu så stedt/ kan luffwäl säta trof/
 At Tiden här ditt Namn/ som Grufft och Graf kan pocka/
 Ty det ju sträcker sig så widt/ som Eolen går/
 Skidnt alt sig mosse för Förgångligheten bocka ;
 Det DE LA GARDISKE Beröm tell ey förgår.

I Högwälborne Fru Grefwinna ! Ederi Hjerta
 Sorgbundet är / för det most taga sista Blund
 Ert andra Jag / Ert Sinn nu brisler uti Smärta /
 Och Edra Dgons Lius de bli en Läre-Brunn.
 Förty det Gyllne-Band / som bägges Niertan bunnit /
 Den Achta Wänstap / I ha medh hwar andra pläge
 De tylla Flammor / som i Ederi Bröst har brunnit /
 Och hward för Annod mer / förrogna Siälur ägt /
 Är wändt i Sorge-Bild / den mörka Grafwen sluter
 Den Ehr i Nöd och Lust har så behagligt mött /
 Af den framfarne Frögd I blott den Hugnad niuter /
 Ut haa Ehr Herre medh en lykka Riärlek stött.

H. HOLMST.

N Et tu lård / så stanna stilla /
 Lårdom hwilar / tiger still.
 Kan du nogon Wyhdom gilla
 Utu Prydnat styga till.
 Kom man sachte utan buller /
 Öpna lütet denna Graf /
 Som medh ädla Skatter fuller
 Är beprydd ; röör ey der af.
 Utan achta grant och noga
 Hwad här inne liggia må /
 Som ditt Sinne kan tillfoga
 Effterddimme tänckia på.
 Hemlig Borgan moste warligt
 Utur Jorden grafwas wäl /
 Elliest är det mächta farligt
 Utan Winning blifwa Trähl.
 Ingen kan tillhyllst röna /
 Hwad för lüftig Lucht mon gie
 Blomster / Lillior / Orter gröna /
 Som witt blott medh Dgon se.
 Wenn tag Rosen utur Sanden /
 Bladen tryck man lütet till /
 Ett då yppas straxt i Handen /
 Hwad du hafwa / sökia will.
GUSTAF ADOLPH DE LA GARDIE,
 Grefwe hög af Utt och Blod /
 Ey dess ädle lijke har die
 Haft af wittert Wett och Mod.
 Kunna Dygder nonfin tällas /
 Som en Christen hafwa bödr /

Runna Gåf vor nonsta wådjäs ;
 Uti Sanning detta hödr :
 Alla stämde wål tillsamman ;
 Alla prydde / lyfte här ;
 Alla öfoes medh stoor gamman ;
 Hwar och en det witne bår :
 Att här uti Jorden gödmes
 Den / som altid blifwer qwar /
 Sjåla Namnet aldria gödmes /
 Säll den som så waudrat har !!!

M. PETRUS HAMBELIUS,
 Past. Am:is.

ALLE GLORIE IMMORTALI,

Del già Illustrissimo ed Excellentissimo SIGNORE

GUSTAVO ADOLFO

CONTE

DE LA GARDIE,

Senatore della Maësta Suedese, Presidente del
 Supremo Parlamento, Cancelliere dell' Accademia
 d'Aboë.

Lasciato hà Morte senza Sole il Mondo,
 Suecia orbata è dalla sua speranza,
 Il ch' à Tutti fa un poderoso pondo,
 E ciò frà Mortali porta l'ufanza
 Così fu 'l bel Ciglio e 'l Valor del Senno
 Del Conte de la Gardie, a Cui Baldanza,
 D'ogni Virtù Afilo e sicuro cenno,
 Di Tanta Guistizia chiara facella,
 Ch'al viver Generoso il Lume denno:
 La Cui accorta soave, dotta favella,
 Virtù, ohime! hor estinta e Cortesia;
 Ma sola Pietà senz' Effempio bella,
 Al Ciel à Lui apria la dritta Via,
 Essendo lo Spirto da Lui diviso,
 Ai Giusti Giusto fa La Compagnia,
 Morte bella pareo nel suo bel viso.

AU DEÜIL
LUGUBRE.

* * * * *

AH! Triste jour! auquel la Suede s'etonnoit,
Qu'au beau milieu & au plus doux de l'année,
Croyant, se rejouir d'une belle journée,
Obscurité d'un deüil par tout l'environnoit;

C'est que de l'Univers, son bel congé prenoit
Entre les plus Scavans de Pieté le Temple
En Zele pour son Roy à Tous un rare Exemple,
Les Vertus les plus grandes Leurs Cour y tenoient,

Pour la preferance Elles s'entrecomboient,
Ah! que Vie n'étoit si longue, que belle,
Courte comme Elle entoit, sa Gloire est immortelle,
Sa grande Renommée aux Grands un beau Pourtrait

Helas! que le Monde si vitement quittoit:
Mon devoir à cet heur demande avec raison,
D'oter les Larmes de cette Illustre Maison:
Gustav de la Gardie, au Ciel est bien gardé.

E P I T A P H I U M.

Urbi. Lachrymas. & Orbi.

Cecidit! Eheu! inopina. Morte. cecidit!

Si. cadere. potest. per. Gloriam. qui. stat. immortalis.

Illustrissimo. Genere Generositate. Magna.

Senatorum. Sac. Reg. Maj. Suet. Lumen. atque.

Decus.

Præteritorum. Gloria.

Futurorum. Fama.

Priorum. Compendium.

Posterorum. Exemplar.

ILLUSTRISSIMUS. atque. EXCELLENTISSIMUS.
D O M I N U S.

GUSTAVUS. ADOLPHUS

COMES.

DE. LA. GARDIE.

Justitiæ. Atlas. Musarum. Apollo,
Magnarum. Magni. Genitoris. spirans. imago. Virtutum.
Pietatis. Exemplum. Prudentiæ. sine. Exemplo.
Summi. Dicafterii. dum. Præses. omnibus. Præsidium.
Ita. præfuit. præsidendo. profuit.
Nomen. hîc. miremur. &. Omen.

GUSTAVUS. ADOLPHUS.
AUGUSTUM. omnibus. AUXILIUM.

En ! Nova. Encomii. Ratio.
Ex. Solo. Nomine Epitaphium. Sibi.
O. Solo. suave. Nomen. &. Cælo!
Sanè.

Tantum. Nomen. Titulos. admittit. propè. nullos.
Exuperat. omnes. Divini. quid. sentit.
Quod. mirum. non. mirum. ubi. Tanta. Virtus.

Miraculum.

Subsiste. Calame.
Tanta. Virtus. tantillas. Laudes. respuit.
Dolendus. Sueciæ. Dolor.
Ordo. Sexus. Ætas. lugeat. Omnis.
At. O. Diem. non. Diem !
Quo. Tantum. Orbi. Arctoo. Lumen. extinctum.
Tantam. Famam. quantum. Sui. Desiderium. reliquit.
Urbi. Lachrymas. &. Orbi.

EBERHARD. CHRISTIAN. SPÖRING,
Holmensum Scholæ Teut. ConRector.

Lifwet är wår Död
Och Döden är wårt Lif.

Så langt som Jordens Krets och Wærdens Cirkell
ræcker/
Så langt sig Himlens Sky kring Jordens Run-
da stræcker.

Så

Så sträcker Döden och sin oförstränckte Mact.
 Slätt intet utaf alt har fått beständig trefnad/
 Slätt ingen Lefswande har här en ewig Lefnad/
 Hvad Lijf och Anda fått är Döden underlagt.
 Den som bå rys och frys in under Norre Polen/
 Och den som Söder ut förbrännes utaf Solen/
 De äro båda två dock Döden lika när.
 Den grimmma Skytten städs sin' Skätt och Pijlar sänder
 Kring hela Jordens Widd äth alla Wärdens ånder/
 In döda är hans Lust och dräpa hans Begiär.
 Fast än wij lika snält medh Foglen kunde flyga/
 Fast än wij lika tyst medh Diuren wille smygga
 I Markens mörka Skog / till Himlens höga Sky ;
 Dock kunde wij oss ey för Döden undandöllia/
 Den oss i Hambn och Häl will oförtruten föllia
 Som Skuggan Kroppen plå / hwad hielper undansly ?
 Så snart wij Lijf ha fått ä wij till Döden dömbde/
 Och bli i Waggan strart lik som i Grafwen giömde/
 Wij swepas Liket lik i Band och Lindor inn/
 Strax börja wij uppå en Sorge. Sång at stunga/
 Ja Dödsalm snarast sagt / som då wår spåda Tunga
 Most ynckligt stämna an medh ett bedrötwad Sinn.
 Eij jäleds willia oss nyfödda Barnen lära/
 Som Dödens Liverie på spåda Kroppen bära/
 Det Andan lærer bli den usla Början lik/
 Ut som i Waggan wij medh Barnelindan bindas/
 Lär wij i Kistan och i Swepe. Lakan lindas/
 Då Döden sluta will wår Möda och wår Fijl.
 När mogna Åhren sen nå lütet framåth strjda/
 Strart börjar Riött och Blod emot Förnuffiet strjda/
 Det giör wår usla Kropp till Dödens Tummel. Tårg/
 Som medh Förtretliacheet förkortar wåra Dagar/
 Wårt Nöye och wår Frögd som Liket. Masten gnager/
 Tillfätter Hiertat wår medh Angstan och medh Sorg.
 Jag will hwar Ålders art här intet nu beskriwa/
 Det torde / fructar jag / för longsamnt kanske blifwa/

Hwar wet ju at hwar Dag sin egen Plåga har.
 Hwar Alder har sin Drift mot den wij måste kämpa/
 Hwar Alder och hwar Åhr/ hwar Tjnd sin egen krampa/
 Som oss så smoningom åth Grafwen nederdrar/
 Till dess wij wundne gå till Roo uti det tysta/
 Wår egen Kropp den är wår rätta Döde-Rista/
 Der wij wår Lefnads Lijf halfdöde släpa i/
 Till dess at Döden som fördålder der i sitter/
 Sen han der såleds en mehr trjfs och blifwa gitter/
 Slår Lijf och Rista full/ gör oss wår Sångslan frj;
 Har jag då intet skial till sätta hwad jag sade/
 Fast än man rådder sig i mörka Skogen lade/
 Fast än man Ornelikt högt opp i Skyna soor/
 Så kunde wij ändå en något ställe finna/
 Der icke Dödens Wjhl oss usla skulle finna/
 Emedan Döden sielf i twåra Kroppar boor.
 Ty Ljfwet är ett Ljus som tåres men det brinner/
 En Wattufattig Flod som minskas men han rinner/
 Ett Hiul som nöj och stöj alt men det löper kring/
 Ett krasligt Skepp i Sion/ som bräckes men det slingrar/
 En lätt Molne-släck som Wådret lättlig skingrar/
 En Gnista/ Rök och Damb/ ett Solgran/ Ingen Ting.
 Derföre wål är den som detta rätt betäncker/
 Och icke sinnelöst sitt Sinn' och Onskan läncker/
 Till det som lika snart medh Wådret hädan blås;
 Wenn tractar effter det som kan fast längre twara/
 Jag menar det som sig medh Ewighet får para/
 Och ingalunda som wårt usla Lijf förgås.
 Ty twånne ting de å för Döden frije blifne/
 De äre en hans Mækt och Wålde undergifne/
 Wår största Rikedom/ wår Siäl och goda Namn.
 Den ena swingar sig högt öfwer klara Solen/
 Det andra grönstas städ; utsprjder sig kring Jolen/
 Och både sljta sig uhr Dödsens bleka Samn.
 Ty bör den wijser är sin Lefnad wijsligt föra/
 Så at när Döden will hans usla Lijf förstöra/

Och han betala most Naturens swåra Skull;
 Det Siålen hans då må till Himlens Klarhet hinna/
 Hans Namn och Loford här en stadig trefnad finna/
 Och intet liff som han bli lagd i glömskans Null.
 Der till kan Wett och Dugd ey ringa/ troo mey'/ giöra/
 När de som Styre Mån wår Lefnads Farkost föra/
 Då Sålhet Skeppet wårt ey Skeppsbrätt lijda kan.
 Om nogon då medh fog för Dugd och Wett berömmes/
 Så är det wisserlig den nu i Graftwen giömmes/
 Wår stora Konungs Råd och Hög betrodde Man/
 Gref DE LA GARDIE som det Wårdfliga förlåter/
 Den Dugden förjer och den Wissheten begråter/
 För det han deras Wånn och troagna Sällskap war/
 Som dem i all sin tijd medh Nöda effter furi/
 Medh dem från Eorjan sin en ewig Wånstap swuri/
 Den han och till sin Död obråkligt hollit har.
 All Wårldens Kostbarhet och Jordens dyra Hofwor/
 War honom ingen ting moth Wisshets ädla Hofwor/
 Han war af Alltogs Eid till hennes Sägning rörd/
 Han bad som salomon, den wisfaste på Jöhlen/
 At Wisshet, hwilken är den skönste under Solen/
 Jee bli hans bästa Wånn/ han bles och Bønehörd/
 Ty han har wål förnögd sin trägna Onskan hunni/
 Af heia Wårldens Mund det Loford wårldigt wunni/
 Det han allena mehr än monqa andra wist;
 Wissheten wille ståts hos honom hemma wara/
 Och honom som sin Wånn förtroligt uppenbara
 Den Hemlighet som hon för mongen ann' hölt tyst.
 At icke Redlighet uti hans Sinne bodde/
 At icke Dugdens Drift uti hans Hierta grodde/
 För Afwounds atwigheet stelf intet neka tee.
 Från Troheet mot sin Kung kund' honom intet stillia/
 Des Ord hans rätta Lag/ des Bud hans tiära Willia/
 Han lät berömligt stads en willig Troheet see.
 Sin höga Dommar Stohl till allas Röne prydde/
 Och i sitt swåra Kall ey något annat lydde/

In Samwetet samt Gud; och Eweries Rätt och Lag.
 Sitt wälbetänckte Tahl han alltid så fram förde/
 Ut honom hwar och en medh Lust och undran hörde/
 Ut han hos alla want bå Wördnad och Behag.
 Dock will jag flere Ord till des Beröm en söka/
 Min ringa Skriff kan en hans stora Ryckte öka/
 Som han medh Dygd och Wert berömligt sig förwårffst.
 Hans Siäl hon är nu skild uhr Kroppen och från Jorden/
 Till ewig tijd utaf den Frögd delactig worden/
 Som Christi dyra Död dem Frommom har förwårffst.
 Des döda Kropp som twij i Stofft och Null begrafwa/
 Skall der sitt Hwijslorum och tysta Boning hafwa
 Till HErrans stora Dag och Wärldens sidsta Stund/
 Då åter Kropp och Siäl de skole samman komma/
 Och mötas glädiefult i Glädien hos de Fromma.
 Hans Namn bör Ryttet ha i sin Basune-Mund/
 Och det berömmeligt fring Wärldens Wijda föra/
 Ut alla som der boo och wistas måge höra
 Ett sådant Ryktets Koop / ett sljkt Basune-Skri:
 Den GUSTAF ADOLPHS Dygd har tänkt till at för-
 glömma/
 Den DE LA GARDIES Wett en täncker städ; berömma/
 Den täncke aldrig Dygds och Wijshe; Wänn at bli.

Så framt RätRådighet den bleke Död kund' dämpa/
 Och Dödligheten en kom i de Klofas Sahl/
 Hafd' GUSTAV ADOLPH sielf / som en betwäpnad
 Kämpen
 Bort jagat Döden hän / ibland de Dödas Tahl.
 Men efter som os Gud / för Synnen / Döden sända/
 Och sade: Menniskia / som född är / moste dö/
 Den Dom en stötes om / som alla har at wänta/
 Så länge Werlden står / os plågar denne Nöd/
 O obetäncktsam Död / som utan blygsel tager/
 Så snart den Klofaste / såsom den Simple hän/